

động vui-thú bằng lúc trở về chốn quê-hương.... . Cái gì cũng gọi cho tôi những mối cảm-tình chứa-chan.... "

Sáu mươi năm sau, xa cách quê nhà vạn dặm, đọc lại những giòng chữ này, lòng tôi thấy nao nao giao-động. Nếu có trở về, thế nào tôi cũng sẽ thốt ra những lời nói tương-tự. Tôi lẩm-bẩm: Quê-hương chúng mình vẫn đẹp hơn đâu cả và vẫn đẹp muôn đời.

Tay cầm bút định viết tiếp nhưng khựng lại tôi đang suy-nghĩ vấn-vơ.... mơ-màng vượt đại-dương, thả hồn về với quê-hương yêu-dấu.... Tôi đang lê-bước theo QL1 về miền Trung thân thương:

Đây Mũi Né Bình-Thuận, với những đồi cát đẹp như bức tranh thủy-mạc Tàu; đây Cà-Ná/Cam-Ranh, với những bãi cát dài, đó đây nhô lên những đống muối bên cạnh những quạt gió quay không ngừng, tô-điểm thêm cho vẻ đẹp thiên-nhiên; đây Nha-Trang miền thủy-dương cát trắng, với màu nước biển ngọc-bích; đây Vạn-Ninh có Hòn Vọng-Phu hình thiếu-phụ bông con trông chông trở về, đây Đại-Lãnh, Sông-Cầu với những túp nhà đó đây ẩn hiện dưới bóng hàng dừa rập bóng, đây Ngũ Hành-Sơn có bãi Tiên-Sa có Chùa Non-Nước có đèo Hải-Vân cheo-leo lưng chừng núi, đây Phú-lộc có núi Bạch Mã đẹp như thêu. Đây Cầu Trường Tiền soi bóng trên giòng Sông Hương lơ-lững trôi. Tôi đã trở về quê tôi của thời thơ-ấu, làng An Ninh Hạ với bụi tre ngọn cỏ sau vườn, có cha già đứng tựa cây cạnh hòn non bộ ngoài hiên, có mẹ hiền ra cửa ngóng đợi con về, có cô em gái múc nước bên bờ giếng.... Tôi đã trở về nơi chôn nhau cắt rốn Tiếng chuông Thiên Mục vọng từ làng bên đưa tôi vào cõi hư vô tịch-mịch. Tôi đang thong-dong dạo chơi vườn Ngự đây hoa thơm cỏ lạ, tâm-hồn thanh-thản, thoát tục, bên tai nghe giọng nói quen thuộc: Hôm nay mừng một Tết, không nhớ thì thôi, đã nhớ thì anh nên đến thắp hương lạy Phật và bà con bạn bè đi.

Trở về với thực-tại, nuôi tiếc như đã bị mất-mác một cái gì quý nhất đời. Tôi chậm rãi bước đến bàn thờ thắp một nén hương cho thân-bằng quyến-thuộc, một nén cho bạn bè thân-hữu, đã vĩnh-viễn ra đi. Tôi đã nhớ ... nhớ nhiều lắm anh Thành ạ. Nhớ những bạn đồng-nghiệp đã ra đi không bao giờ đến, nhớ anh Khiêm với dáng dấp hiền-lành như người tu-hành, nhớ anh Đình với cử-chỉ cẩn-thận mực-thước, cả hai đều không may bị đại nạn; nhớ các bạn đồng-môn đã nằm xuống, các anh Đàm (DT), anh Nguyên (PT), anh Tài (CT), anh Tài (HD), anh Tui (NV).... Tôi lẩm-râm khấn: "xin Trời Phật phù cho dân mình bớt khổ đau. Nguyên cầu những oan-hồn của những bạn ra đi trong tức-tưởi được siêu-thoát".

Mồng Một Tết Đinh Sửu

LÁ THƯ VIỆT NAM

PND

Anh Diệp thân và các anh Công Chính phụ trách Lá Thư

Trước hết tôi cảm ơn các anh đã nghĩ đến tôi và nhờ tui viết cho một bài về các Chị Công Chính. Kh. có tạt qua thăm tui và bốc thơm các Chị rồi khi tui đưa cái thơ của anh cho Kh. coi thì hấn nói "Đúng đó, tui nó muốn nâng bi các Chị C.C. gọi là để trả nợ áo cơm và công nuôi dạy dỗ con cái của tui nó đó!". Ủ thì các anh "nâng bi" các Chị C.C. ở bên Mỹ thì phải rồi (ùa mà các bà làm chi có "Bi" mà nâng nhĩ?), theo như lời bốc thơm của tên Kh. nhưng mà cái thơ "Quét Sân Ne" của các anh thì làm sao mà tui trả lời cho được. Từ lúc ra trường CC năm 1958 đến nay nhiều lắm là đi Tây (Ninh) hoặc Mỹ (Tho) hoặc (Vũng) Tàu chớ có đi Mỹ đi Tây Tàu như các anh đâu mà các anh bắt tui có cảm nghĩ về cuộc sống ở ngoại quốc! Thôi thì tui tạm nói chuyện tâm phào về Thành Phố vậy.

Tui đã về hưu và hiện nay nuôi một bầy cháu nội. Mỗi ngày đều đặn đạp xe đạp cộc cạch đi chùa lễ Phật. Nghe tên Kh. kêu đến gặp tui vội vàng cuời xe đạp đi lên Đa Kao thăm hấn ở nhà TP Thọ. Tên Kh. thấy tui ngạc nhiên và nói "trời ơi ở Mỹ người ta chỉ mua xe đạp để tập thể thao cho ốm bớt cái thân còn chị đã ốm nhách như con mắm rứa mà còn đạp cái gì? Lúc xưa chị đi cái Mobylette thì chừ ít nhất cũng đi honda như người ta chớ!" Hấn đâu có biết là chừ tui về hưu rồi, tiền bạc đâu có bao nhiêu mà Honda, mà giá mỗi chiếc xiu xiu cũng trên 2,000 đô tiền đâu mà mua cho nổi! Chiều đó sau khi ăn cơm ở nhà Thọ về tui đi chùa và khi ra về thì than ôi cái xe đạp thổ tả của tui đã mọc cánh bay đi đến vùng trời nào đó. Đứa nào mà ăn cắp cái xe của tui chắc là cũng kẹt "phi" lắm vì cái xe không đáng là bao, liệng ngoài đường không ai thèm lượm. Tội nghiệp tên Kh. nghe tui mất xe lại xì tiền làm quà cho tui mua một cái xe đạp mới, rứa là thằng ăn cắp đã làm ơn cho tui rồi đó.

Chắc các anh cũng đã đọc báo thấy rằng Thành Phố hiện nay mở mang rất dữ, ngã tư Hàng Xanh và Mũi Tàu Phú Lâm đã được mở rộng theo kiểu xoay vòng như Du Pont Circle ở Hoa Thịnh Đốn, Hotel cát